

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
תל אביב	21:13	20:27
ירושלים	21:17	20:30
חיפה	21:15	20:28

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

אור החיים הקדוש

קדושתו ומעלתו של אור החיים הקדוש והסגולה של לימוד בספרו

כח הרצון

כל יהודי שחי בעולמנו, נושא בלבו שאיפות שהיה שמח לממש, תקוות שהוא מצפה שיהפכו למציאות, חלומות שישמחו לראותם קורמים עור וגידים. זה נכון הן ברמה הרוחנית – בשאיפות ללמוד היטב, להתפלל כראוי, לנצח את היצר ולהרבות בחסד, והן ברמה הגשמית – להגיע למשרה מסויימת, לבסס את הפרנסה, וכך הלאה. הבעיה היא, שהדרך להגשים את השאיפות הללו דורשת כוחות עצומים ומשאבי נפש אדירים, שלא תמיד זמינים לנו...

וכאן נשאלת השאלה: מהו הדבר שבעזרתו ניתן להתגבר על כל הקשיים, ולהבטיח את ההגעה ליעד הנשקף? האם יש משהו שכדאי להשקיע בו, והוא יהפוך למנוע צמיחה שיתן לנו את העוצמה הנדרשת להילחם בכל הכח כדי להצליח לממש את שאיפותינו? איזו תובנת חיים או כלי מעשי יכולים לעמוד לנו מול כל הקשיים הנערמים בדרכנו?!

התשובה נראית פשוטה, ולכן חייב להעמיק בה, אולם היא בהחלט קיימת: יש משהו אחד שאין דבר שעומד בפניו, יש כלי מסויים שמנצח את כל הקשיים והבעיות, שמדלג בקלילות על כל המהמורות והמשוכות. כן כן, יש דבר שבכוחו לחולל את המהפך ולהוביל אותנו בסייעתא דשמיא למימוש שאיפותינו, ושמו: כח הרצון!

'כח הרצון' הוא רגש פנימי הפועל באדם, וככל שהוא מתחדד – הוא הופך למגנט. ככל שהרצון הפנימי מחודד ובוהק יותר – כך עוצמתו של המגנט הולכת ומתחזקת. וכשהרצון הפנימי בשיאו – מעשי האדם נשאבים כמתכת למגנט כדי להגשים את אותה שאיפה, והוא יצליח להתגבר על כל קושי כדי להגיע לפסגה הנחשקת בעיניו, כי אין דבר העומד בפני הרצון!

(הרב אשר קובלסקי)

תרצג] ישבנו בזה הבית שיש בו קבר הרשב"י ממש, ולמדנו שם בחשק גדול ובאהבה גדולה ובשמחה ספר הזהר עד ד' שעות מהלילה, ועמדנו לאכול וחזרנו תיכף אחר האכילה ללימודנו, לפי שנתן הרב לכל אחד מהחברים שהיו שם ספר אחד של הזהר, ולמדנו עד ששה שעות ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה והריחו כולם אנשים ונשים ושמחנו הרבה וכו'.

לאחר מלחמת ששת הימים עלו להר הזיתים, וראו שם את המצבות מרוסקות ומנוטצות. רק קברו של בעל האור החיים הקדוש היה שלם. שאלו לשומר הירדני ואמר, כאן טמון אדם קדוש. מהיכן אתה יודע? ניסו להרוס את הקבר, עלו בדחפור והתהפך, כך השני וכך השלישי, נהרגו שלושה בני אדם!

לפני כעשרים שנה שנים כשקראנו בליל שבת שיר השירים, פתאום עלה לי במחשבה, היית לומד בישיבה באופן קבוע אור החיים הק', א"כ תפתח שיעור. ואכן מאז יש כאן שיעור בכל מוצש"ק באור החיים הק' וב"ה באים ומתחזקים, ובסוף השיעור אני מספר סיפורי צדיקים כיאה במוצש"ק. בספרו של רבינו יש גילויים של רוח הקודש, הוא פותח את ספרו בפרשת בראשית "ואראה מראות אלוהים" וכן בכמה מקומות הוא כותב "הוצאתי".

צדיקי הדורות מאד שיבחו את הלימוד בספר האור החיים הקדוש, ואפילו על החזקתו בבית, כתוב שמזכך ספרו את הנשמה כמו הזהר הקדוש. הבעל שם טוב הקדוש, אמר על רבינו ז"ל שהוא זוכה ללמוד תורה מפני השכינה בכל לילה ולילה.

ומובטח כי מי שילמד בספרו בקביעות יזכה לבריאות פרנסה הצלחה והרוחה. יש שקוראים בכל יום חמש דקות עשר דקות מספר אור החיים הק' ויש לזה סגולה לכל ההצלחות. אתמול מספר אלי אדם מהכלא ורצה סגולה להשתחרר, אמרתי לו יש לכם שם ספר אור החיים הק'? תקרא אותו בקביעות ותראה ישועות.

יודוע שזה מסוגל לכל הישועות, ומתפרסמים סיפורים רבים על זה.

שנזכה לברכה הצלחה ולכל הישועות בזכות אור החיים הקדוש. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

השבוע התקיימה הילולת קודש הקודשים רבנו חיים בן עטר ה'אור החיים' הקדוש, כבר מעל שלושים שנה שאנחנו עושים את ההילולא הזאת.

מספר אני כל שנה סיפור זה מפני רגש תודה עצום שממלא אותי. בהיותי צעיר סבלתי נוראות מכאבי ראש, מרוב חולשה וכאב ראש הייתי מדבר עם הרב בשיעור בישיבה, ולאחר מכן לא זכרתי מאומה, הלימוד היה חלש אח"כ, התפילות, היה קשה עלי מאוד הריכוז, כל שבוע הייתי לומד את האור החיים הקדוש על הפרשה, וגם היה לי מנהג מידי פעם לעלות להר הזיתים לציון שלו להתפלל.

ה' עדי שהכל אמת. שבת אחת, בצהרים אני חולם שאני הולך בתוך יער והנה מול בית, ואיש שואל אותי אתה רוצה לראות את האור החיים הקדוש, ואני אומר לו בודאי. לקח אותי לבית מולנו, ושם אני עולה עמו לבית דופקים בדלת, והנה בסלון הבית יושב האור החיים הקדוש ולומד בניגון. נכנסתי וישבתי לידו, שאל אותי אתה לומד בפורת יוסף? השבתי לו כן. ושאל אותי מה אביך עושה? אמרתי לו. ושאל אותי אתה סובל מכאבי ראש? ואמרתי כן. ואמר לי יהיה טוב, יהיה טוב. אח"כ קם מהכסא ואני מלווה אותו והוא הולך ומנגן, ליויתי אותו ואז התעוררתי. היה זה חלום כ"כ ברור שלא היה נראה חלום אלא מציאות ממש. ומאותו יום נעלמו כאבי הראש. חיי השתנו, האור חזר לחיי לאחר שנים של כאבי ראש.

הרבה פעמים מספרים לי אנשים במשרד חלומות שאין בהם ממש. רבינו האור החיים הקדוש אומר, דע כי החלום אשר יהיה מראה הנבואה והודעה מהמודיעים שלפני ה', האות והמופת הוא אם יהיה החלום לחולם בהיר וצהיר כיום יאיר שיהיה הדבר בעיניו כאילו הוא בהקיץ ממש. בחלום של יוסף כתוב בתורה "והנה". "והנה אנחנו מאלמים" "והנה השמש והירח" ... בא לומר כי חלום אמיתי בצורה כה ברורה וחזקה אינו אלא חלום אמת!

כשבאים לציון של רבינו מתמלאים התרגשות. רבינו עצמו כשבא לקברו של רשב"י במירון היה יורד מהחמור והולך על ארבע כדי לעלות מירונה, והיה אומר מי אנו שנעלה במקום אש שלהבת אשר עליונים ותחתונים שרפים וועדים במקום זה. בספר טעמי המנהגים. מסופר על האור החיים הקדוש מתוך אגרת מסע [וינה

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילת בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

מלחמה של ילד

הצלחתי! - אמר הילד כשעיניו זולגות דמעות חרישיות...

כשמוע הרב שטרן את הדברים, נחרד ויילפת. הוא קלט את משמעות המתרחש לנגד עיניו, הבין עד כמה גדול כח הרצון של הילד הניצב לפניו. על אתר מצא המנהל את הדרך להכניס את הילד לכיתה הזאטוטים, שם החל הילד מאל"ף בי"ת, פשוטו כמשמעו...

בסוף אותה שנה, כבר היה הילד למצטיין המפורסם של מתיבתא 'תורה ודעת' כולה. בצמאנו כי רב, הדביק בשנה אחת פער של שבע שנות לימוד, ובשנה הבאה - דילג היישר לכיתה ח', אל בני גילו. באותה כיתה למד גם הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל - אחיינו של מנהל המתיבתא ולימים משגיח ישיבת קמניץ, שסיפר את שקרה אחר כך:

"הקור מכה בעוצמה, הרוחות נושבות בכל עת, השלג אינו פוסק ורק ילד יהודי אחד ממשיך לצעוד..."

אותו ילד גדל והפך להיות הרה"ג רבי יוסף לויטון זצ"ל. אחד מלומדי מתיבתא 'תורה ודעת' באותם ימים, 'ידבולחט'א הרה"ג רבי משה לינצ'נר שליט"א סיפר לנו במכתב נרגש, כי הוא זוכר את רבי יוסף כבחור העוסק בתורה בהתמדה מדי לילה עד השעה 2:00 לפנות בוקר, ונמנה על תלמידי הגאון רבי שלמה היימן זצ"ל והגאון רבי ראובן גרוזובסקי זצ"ל, שהרבו להשתעשע בתלמיד חכם הצעיר, שגם סיים את הש"ס כולו לפני נישואיו בשנת תשי"א.

למרבה הצער, אותו גאון בתורה שהיה גאון שבעתיים בכח הרצון, לא האריך ימים. בשנת תשכ"ב עבר התקף לב, וכשנתיים אחר כך נפטר אולם מי שזוכרים אותו יודעים - - -

שלא היה לו כל סיכוי, כשרון, תמיכה משפחתית או יכולות כלכליות. שעד גיל 12 הוא לא ידע ללמוד, שהוא נאלץ להיאבק על הזכות להיכנס לישיבה, ובכל זאת הגיע לאן שהגיע רק בזכות כח הרצון שבער בו. זה הכח שהניע אותו ללכת בקור מקפיא, להתעקש עם המנהל, להתמיד בתורה ללא לאות. כשכח הרצון כה חזק - אין דבר העומד בפניו!

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

בתורה...

המנהל ההמום, הרב שטרן זצ"ל, לא ידע את נפשו וביקש לעשות סדר: 'לאיזו כיתה אתה מבקש להיכנס? היכן אתה אוהב בלימודיך? על מה אפשר לבחון אותך?' - שאל כמבולבל. אך הילד, רק משך בכתפיו ואמר 'אינני יודע...' אינני יודע דבר, אינני יכול להיבחן על כלום. אולי קצת על סידור...

'סידור?!?!?!' - תמה המנהל לעומתו, רק עכשיו הבין עם מי יש לו עסק... 'ראה נא, ידידי הצעיר. סידור לומדים רק בכיתה הזאטוטים ממש, ואתה כבר ערב בר מצוה. אתה בטוח שהדבר מתאים עבורך?' - שאל בחוסר אמון, אך הילד השיבו מיד, ברצון פנימי בוער: 'אין דבר!' - אינני מרגיש כל פחיתות כבוד בכך. אשמח להיכנס לכיתה הזו!

המנהל היה סבור שאין הדבר מתאים עבורו, מי יודע אם יש לו את כוחות הנפש להתחיל בגיל 12 בלימודי כיתה א', ולכן - הלך עם הילד עד כיתה א', ושם הראה לו כי הכיתה מליאה עד אפס מקום. הילד בהה בכיתה בעיניים לחות מדמעות, וכשהבין כי למרות רצונו הכנה, המנהל מסרב לשתף עמו פעולה - בהבזק של רגע עלה בו רעיון, ומעומק לבו השואף והכוסף להצטרף ללומדי התורה, פנה למנהל ואמר:

'הבנתי שאין מקום, ואני כבר שב לביתי. רק אבקש שהמנהל ירשום לי אישור שהייתי כאן, ביקשתי להצטרף ללומדי התורה, הייתי מוכן אפילו להיכנס לכיתה הזאטוטים, עשיתי הכל כדי להגשים את שאיפתך, אך לבסוף - אין לי מקום...'

המנהל קפא במקומו, המום מהבקשה. 'אישור כזה למה לך?' - שאל את הילד האמיץ.

ללא מורא, נענה הילד ואמר: 'ראה נא. אני יתום, ולאחר פטירתי מהעולם, אפגוש את אבי בשמים והוא לבטח ישאלני למה לא עסקתי בתורה. אם אענה שרציתי, שהתמסרתי, שהתאמצתי, שצעדתי דקות ארוכות ברגל בקור מקפיא, שהסכמתי להיכנס לכיתה נמוכה, שהתחננתי על חיי התורה שלי - הוא יתקשה להאמין. לכן אני צריך אישור בכתב, כדי להוכיח שהתאמצתי, ובכל זאת לא

הסיפור המצמרר הבא התרחש לפני כשמונים שנה. בבית קטן ומט ליפול בשולי וויליאמסבורג שבניו יורק, התגוררה אלמנה יהודיה עם בנה הצעיר, ומתוך שהיתה חסרת אמצעים ויכולות - שלחה את בנה, בצער רב, ללמוד במוסדות חינוך נוכריים. רק בשעות אחר הצהריים, לימדה אותו אמו מעט תפילות ומנהגי יהודים, אך יותר מכך לא ידע דבר...

בהגיעו לגיל 12, שמע הילד כי יש מוסדות חינוך בהם ילדים עוסקים בתורה, ואלה ממוקמים בקצה השני של השכונה. בכל לבו שאף להצטרף אליהם, אך היה ברור לו שהדבר אינו אפשרי. לאמו אין פרוטה לפורטה להוצאות הלימוד והנסיעה, ואפילו אם ירצה ללכת רגלית - אין לו מעיל, והימים ימי שיא החורף האמריקאי הקפוא...

ובכל זאת, גחלת הרצון הפנימי בערה בו, לא נתנה לשאיפתו להידחק. הוא החל לדבר על לב אמו כי תסכים לתת לו ללכת ברגל אל המקום בו יזכה לעסוק בתורה, וכמובן שהיא לא מיהרה להשתכנע... לבסוף, אש הרצון שבערה בעיניו אחזה גם בליבה של אמו, והיא נענתה לתחנוניו. הוא, ילד קטן כבן 12, יצא לדרך, תוך ששלג כבד יורד על הארץ.

הקור מכה בעוצמה, הרוחות נושבות בכל עת, השלג אינו פוסק, ורק ילד יהודי אחד ממשיך לצעוד בגאון. גחלת הרצון שבו כבר התלקחה והפכה ללהבת ענק, שהמיסה את השלג וחיממה את לבו לכל אורך הדרך. 'אני רוצה ללמוד תורה, רוצה להכיר את התורה!' - שב ואמר לעצמו פעם אחר פעם, מזרז את צעדיו...

הילד חוצה את השכונה מן הקצה אל הקצה. הסוודר שעליו רטוב לגמרי, עצמותיו רועדות מקור, שיניו נוקשות זו לזו, אך מבטו נחוש, רצונו כנה, בוער מבפנים. הוא מגיע לבניין מתיבתא 'תורה ודעת', וחיש מהר ניגש לחדר המנהל, נוקש בדלת בנימוס, וכשזו נפתחת - הוא ממחר להיכנס.

'שלום, אני רוצה ללמוד תורה!' - מצפצף הילד בפנים קורנות, 'עשיתי דרך ארוכה, בקור הנורא, כדי ללמוד תורה!' - קורא הילד באומץ ובעוצמה, לנוכח עיני המנהל הנפערות בתדהמה. מימיו לא הגיע אליו ילד גלמוד לבדו, בצורה כזו, מבקש לזכות

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר ססלי

צום י"ז בתמוז

א. ביום ראשון יחול צום י"ז בתמוז, והטעם שכל ישראל מתענים ביום זה מפני הצרות והדברים הקשים שארעו בהם, וכדי לעורר את הלבבות ולפתוח דרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ולפשפש במעשה ידינו ולחזרה בתשובה.

ב. המשנה במסכת תענית מונה חמשה דברים שארעו בי"ז בתמוז: א. נשתברו הלוחות - כאשר משה רבינו ירד מהר סיני וראה את עם ישראל שחטאו בעגל שבר את הלוחות, ודבר זה היה בי"ז בתמוז.

ב. בוטל קרבן התמיד - בימי בית המקדש היו מקריבים קרבן התמיד בכל יום, וביום י"ז בתמוז בוטל התמיד.

ג. נבקעה העיר ירושלים שהייתה במצור - בזמן בית המקדש השני.

ד. שרף אפוסטמוס הרשע את התורה - יש אומרים שאפוסטמוס היה שר יווני ושרף את ספר התורה שהיה מונח בעזרה שבבית המקדש וזה היה הספר המדויק שהיה בידם והיו מגיהים ממנו שאר ספרי תורה, ולכך שריפתו הייתה צרה גדולה לעם ישראל, ויש אומרים שהיה בימי הרומאים.

ה. הועמד צלם בהיכל - יש אומרים שאפוסטמוס הרשע העמידו, ויש אומרים שמנשה המלך הוא זה שהעמיד צלם בהיכל.

ג. צום י"ז בתמוז אסור רק באכילה ובשתיה, אבל שאר האיסורים שאסורים בתשעה באב כנעילת הסנדל וכו' מותרים בצום י"ז בתמוז, ולכן מעיקר הדין מותר להתקלח ביום הצום עצמו, ואפילו במים חמים, והמחמיר שלא לרחוץ כל גופו במים חמים תבוא עליו ברכה, אולם מותר לטבול במקוה במים חמים.

ד. תחילת הצום הוא מעלות השחר עד צאת הכוכבים, ומכל מקום אם ישן בלילה שלפני התענית וקם משנתו באמצע הלילה אסור לו לאכול ולשתות אפילו שעור לא התחיל הצום, מכיוון שהלך לישון הסיח דעתו מן האכילה והשתיה ולכן נחשב כאילו נכנס לתענית, ולכן אדם שרוצה לאכול ולשתות לפני עלות השחר צריך לעשות תנאי לפני שהולך לישון שכוונתו לקום במהלך הלילה לאכול ולשתות, ובמידה ושכח ולא עשה תנאי וקם לפני עלות השחר אסור לו לאכול. אולם אם מרגיש צימאון, השותה יש לו על מי ליסמוך ובפרט אם רגיל לקום ולשתות במהלך הלילה.

ה. אין מן הנכון לשטוף את הפה ביום הצום, אולם בפחות מרביעית במקום צורך מותר, ויזהר שלא יבלע את המים, ולכן מי שקשה לו בבוקר שהוא קם משנתו לא לצחצח שיניים ביום התענית, או שיש לו ריח רע מפיו מעיקר הדין מותר לו לצחצח שיניו או לשטוף את פיו, ובלבד שיזהר שלא יבלע את המים, וגם יזהר להכניס לפיו פחות מרביעית מים (81 גרס).

ו. מי ששכח ובירך על מאכל או משקה ולפני שטעם נזכר שהיום צום יטעם כל שהוא מן המאכל או המשקה, כדי שברכתו לא תהיה לבטלה (משום שברכה לבטלה לדעת מרן השולחן ערוך זה איסור דאורייתא ואיסור אכילה ביום התענית הוא מדרבנן, ואע"פ שיש אומרים שחיוב התענית הוא מדברי קבלה מכל מקום זה בוודאי אינו חיוב מדאורייתא), אולם פשוט שאחר שטעם אסור לו להמשיך לאכול או לשתות וצריך להמשיך ולהתענות.

ז. צריך לומר "עננו" בתפילת שמונה עשרה, ומנהג הספרדים לומר "עננו" בתפילת שחרית ובתפילת מנחה (וכל זה בארבעת הצומות י"ז בתמוז, צום גדליה, עשרה בטבת ובתענית אסתר, אולם בתשעה באב אומרים "עננו" גם בתפילת ערבית שמתחיל הצום). ומנהג האשכנזים לומר "עננו" רק בתפילת מנחה.

ח. היחיד שמתפלל שמונה עשרה אומר "עננו" באמצע ברכת "שמע קולנו" והשליח ציבור בתפילת החזרה בקול רם אומר "עננו" ברכה בפני עצמה בין ברכת "גואל ישראל" לברכת "רפאנו".

להשתלב בבית אחר (המשך)

פגיעה בבן הזוג - כאשר ההתנהגות הלא נאותה נוגעת לבן הזוג שלנו, כגון שהחמות מדכאות את בתה או החותן משפיל את בנו - עקרונית זה כבר כן ענייננו, ומחובתנו להתייבב לצד בן הזוג שלנו. אולם, בזהירות. קודם כל כדאי לבדוק - וברגישות - עם בן הזוג שלנו, איך הוא רואה את הדברים. יתכן והוא רואה בזה התנהגות נורמטיבית והוא לא נפגע מזה, ואז צריך לשקול היטיב אם וכיצד לפקוח את עיניו. אם מתברר שהוא כן נפגע, חשוב להתייעץ איתו איך להגיב ובאילו צעדים לנקוט כדי לעצור את הפגיעה ולשנות את ההתנהגות ההרסנית.

שוני שלא מתחברים אליו - מטבע הדברים, 'נורמלי', הוא תוצר של הרגל. לכולנו יש נטייה לראות במה שקורה בבית שלנו ובמה שאנו רגילים אליו - התנהגות 'נורמלית', וכשאנו נחשפים לבית אשר שם הדברים מתנהלים בצורה שונה או מוזרה, אנו עלולים לשפוט אותו כ'לא נורמלי', לפחות במידה מסויימת. זו תופעה שכיחה, מאחר שכל בית מתנהל לפי כללים וחוקים משלו. בהחלט ישנם דברים שאפשר למצוא דרך לשנותם, אבל חשוב לזכור ולקחת בחשבון, שיתכן ועם הזמן נתרגל לשוני, ואולי אפילו נלמד לאהוב את זה. כמעט בכל תחום, כאשר בתחילה השוני נראה בעינינו מוזר ולא נכון, הרי שעם הזמן אפשר ללמוד לראות את הצדדים החיוביים, ולפעמים אף להעריך ולאמץ אותם בעצמנו.

שוני בלתי נסבל - ישנם מקרים בהם ממש קשה להסתגל לבית החדש ולסבול את הנהגותיו. כגון מי שרגיל לפרטיות ונפל' למשפחה בה הכל שקוף, מעבר לגבול הטעם הטוב, וכולם יודעים מה שקורה אצל כל אחד מהם. או צעיר שחונן לנצל את הזמן ולחיות בקצב מהיר והוא לא יכול לשאת את הקצב האיטי להחריד בבית החותנים ש'סוחבים' את סעודת השבת שעות ארוכות, וכדומה.

מלבד למצוא דרך איך להגיע לבית החותנים פחות וכדומה, אין הרבה מה לעשות. את המנהגים והליכות החיים בבית החותנים לא נוכל לשנות.

עלינו לזכור שבסופו של דבר, נישואין הוא 'עסקת חבילה'. יש חלקים שהם גלויים ואשר אנו בוחרים בהם במחשבה תחילה, אבל יש לא מעט דברים שמגיעים יחד כפי שהם, לטוב ולרע. בגרות נפשית וחלק ממוכנות לנישואין, כוללים היכולת לקבל את השוני ולהשלים עם מה שלא נוכל לשנות. וזאת מלבד מה שעלינו להאמין שהכל נעשה בהשגחה פרטית ועבודתנו בחיים היא להתמודד ולחיות עם מה שחכמתו יתברך גזרה עלינו. לא מכבדים את המצטרף החדש - כאשר בבית החותנים לא מכבדים את החתן או הכלה, או במקרים שיש מטענים רגשיים בגלל מריבות בין מחותנים וכדומה, חשוב לדבר על כך עם בן הזוג, ולבדוק מה, ואם בכלל, אפשר לעשות.

יש מקרים שהפתרון הוא ללמוד איך לנהוג בחותנים כדי שיכבדו אותנו יותר. לדוגמה, אם בבית החותנים רגשים להתנהגויות מסויימות ואפשר להקפיד יותר על כך, למשל: להסיר כלים מהשולחן, לדרוש יותר בשלומם ולהחמיא לבישולים או לדעות שהם מעלים וכדומה, להתיר יותר עם בני המשפחה בשיחות ובגילוי התעניינות בהם, לא להתווכח, לא להעלות נושאים רגשיים, דעות קיצוניות או לדבר סרה באחרים, לא להיות ביקורתיים וכדומה. הקפדה על שינויים כאלה, יכולים לתרום רבות שכן יאהבו ויכבדו אותנו יותר.

ותשועה ברוב יועץ - וכמו בכל מקרה, כאשר דברים לא מסתדרים, חשוב להתייעץ עם חכם בעל ניסיון מה לעשות ואיך לשים את הרגשות הפגועים בצד ולא להיכנס חלילה למריבות מיותרים.

כרת כללי המשחק - אולי כאן המקום להעלות את מה שאני מציע לחתנים שעומדים להתחתן, שבתקופה הראשונה לנישואיהם ילמדו את המשפחה ויראו 'מי ומי ההולכים' - מהן תכונות בן הזוג, החותנים, הגיסים ושאר בני המשפחה, מה הם אוהבים ומה הם לא סובלים וכו'. זאת כדי שיוכלו לשקול את צעדיהם ולדעת מה לומר ומתי, אילו נושאים כדאי להעלות ומאלו כדאי להימנע. עם מי יכולים לגשת לשלחן, על מי אפשר לסמוך ואת מי אפשר לשתף בנושאים כאלה ואחרים. לא כדאי לפתוח את הפה לפני שידועים בבירור מי נגד מה.

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

מחאת הסרדינים

ויחטא האדם, אך דרך תשובה אינה ננעלת בפני היודעים לומר "טעינו".
ראוי ורצוי להנעים את שהות התלמידים והמורים בכיתות ולהנגיש
ככל האפשר את חומר הלימוד. ואם יש אפשרות להפחית את הצפיפות
בכיתות הלימודים, מה טוב (אם כי לא הוכח מחקרית שבכיתות קטנות יותר
ההישגים הלימודיים טובים יותר).

ואולם ההורים הדואגים שיצאו למחאה ויזמו שביתות בלימודים, הפגנות
ושיבושים של המערכת החינוכית, יצרו את השיעור הגרוע ביותר שיכלו
ללמד את בניהם.

המסר העיקרי שמתקבל ממאבק שכזה הוא: תלמידים יקרים, גם אם לא
הצלחתם בלימודים, גם אם נכשלתם במבחנים - אין זו אשמתכם. האשמים
הם שר החינוך שלא לחץ על שר האוצר שישחרר תקציבים, שר האוצר שלא
העלה את הנושא בישיבת הממשלה, ראש הממשלה המטפל בנושא האירני
במקום ב'סרדינים', ראש העיר, סגן מנהל התקציבים, תת-עוזר המפקח
הארצי. כולם, אבל לא אתם.

מן הראוי שנעשה כל שביכולתנו לשפר, לעזור ולקדם את בנינו ובנותינו,
אבל נבהיר היטב: ההצלחה תלויה אך ורק בך, בלי קשר לגורמים שמסביב.
בהצלחה בלימודים, בחופשים ובלקיחת האחריות!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרוב באתר ישיבת אור דוד

אם ישנה תכונה המאפיינת את כל בני האדם בעולם משחר ההיסטוריה
ועד קץ הימים, כל בני האדם - בלא הבדלי גזע, דת ומגדר, הרי זוהי
האפשרות לטעות. כולנו טועים כי כולנו אנושיים. ההבדל הוא בהודאה על
טעות, ביכולת לקחת אחריות ולא להאשים אחרים בכישלונותינו.

אפשר לקבוע בבירור שהדרך לכל הצלחה טמונה בכוח הזה של לקיחת
אחריות והודאה בטעות, כי מי שהוא "לעולם אינו טועה", לעולם לא ילמד
מנפילותיו ושגיאותיו ולא ידע לשפר את מעשיו בדרך להצלחה. ולכן חשוב
שנשאף לסגל לעצמנו, לילדינו ולתלמידנו את מידת האחריות האישית
ושנתרגל להימנע מלזרוק אחריות על גורמים אחרים.

והדבר קשה. קשה מאוד. כמעט מנוגד לתכונות הנפש שלנו - להודות
בכישלון ובנפילה ולא לחפש אשמים, ובלי עבודה מנטלית זה לא יקרה.

כמה קשה להודות?

כשהאלוקים שואל את האדם הראשון אם אכל מעץ הדעת, האשם אינו
מודה שאכל, אלא מטיל את האשמה על חוה אשתו שפיתתה אותו, וכשהיא
נשאלת אם אכלה, היא מגלגלת את הכדור לכיוונו של הנחש הערמומי. ואף
על פי ששניהם צדקו, לא הייתה כאן לקיחת אחריות; מה שהחריף את כעס
האלוקים על שגיתם ובעיקר על חוסר ההודאה שבשגיאה.

לעומתם, כשנתן הנביא נשלח בציווי ה' להוכיח את דוד על כבשת הרש
שגזל - שלקח לאישה את בת שבע - עונה דוד מיד: חטאתי. וכך, אף שהוגדר
כחוטא בפני האלוקים, הוא נשאר מלך ישראל, כי יודע האלוקים שאפשר

בוא והכנס ברכה לביתך

הכנס קופת צדקה לביתך
ותהיה שותף לכל פעילות הענפה של

דניאל זר מורנו ורבנו הרה"ג שליט"א

לפרטים נוספים: 03-5701212
ניתן להעביר שמועות לברכה מאת הרב

ישיבה לבעלי תשובה | כולל אברכים | תלמודי תורה | גנים | בית ספר לבנות | הדרשה השבועית | מדרשייה | עזרה למשפחות נזקקות